

Egyszer rég a dologtalan oroszlán nagyot nyújtózott az erdőben, majd körülnézett, kérdvén a többi állatot hiún, hogy márpedig ki a legerősebb a világon?

46 Balázs Attila

AZ OROSZLÁN, AZ EMBER MEG A ROTYOGÓ ENYV

(Két idevándorolt mese
a távoli Szíriából)

túli világnak, előbb-utóbb bele fogsz botlani – hangzott a válasz.

Így is lett, útra kelt az állatok koronázatlan királya. Ment és mende-gélt, hogy lásson egy embert, amelyet addig nem is látott soha. Kiszvártatva legelésző antilopokhoz ért, akik valósággal megdermedtek:

– Ti lennétek az emberek?! – bömbölte az oroszlán.

– Dehogysis – hangzott a válasz. – Az ember valóságos ördögfajzat, nem tudod? Félünk is nagyon tőle. Kénköves pokolra vele.

Kiszvártatva békésen bőfőrésző bivalycsordába botlott.

– Ti lennétek az emberek? – kérdezte ismét.

– Dehogy, dehogy – válaszolták emezek. – Elment a józan eszed, fe-jedre esett a kókuszdíó? Velünk szánttatja a földjét, viteti a vizét az ember. Akarjuk vagy sem, húzzuk neki az ígát. Nem számít az akaratunk. Mi lennének hát az emberek? Mit gondolsz? Tényleg semmi sütnivalód?

Mit tehetett hát, bandukolt tovább morgolódva e tiszteletlenséget megtapasztalván az oroszlán. Míg el nem fáradt jócskán, akkor leheveredett.

Nézett jobbra, nézett balra, amikor szemközt egy tevét pillantott meg. Nem habozott tüstént megkérdezni:

– Te lennél az a félelmetes ember?

– Már dehogy, testvér – így a teve –, én csak az ember egyszerű mál-hása vagyok. Cipekszem is neki látástól vakulásig. Nem tehetek róla, púpomra mondom.

Kezdte végképp veszíteni türelmét az oroszlán:

– Akkor téged eszlek meg, szavamra mondom viszont én, ha nem mu-tatsz nekem tüstént egy szál embert.

– Ám legyen akaratod szerint – mondta a teve alamuszi pislantással.

A többi állat pedig imígyen válaszolt:

– Urunk, paran-csolónk, Oroszlán fenség, az ember a legerősebb lény a földön.

Erre az oroszlán sértődötten elbömbin-tette magát:

– Hol van az az ebadta, hol találom?!

– Csak vágj neki bátran az árkon-bokron

– Odasüss, amoda! Látod, ott pőfékel a fa alatt, míg a buta bivalyok szántják a földjét.

Nosza, fogta magát, odasietett az oroszlán, köszönt, majd elmondta, mi járatban van. Hogy meg szeretne mérkőzni vele, hadd legyen világos, ki az úr ezen a földkerekségen. 47

Az ember meglepődött, ám csakhamar visszanyerte nyugalmát. Ravaszokan elmosolyodott, mondván:

– Ne haragudj, ó, ne is. Nem tehetem most mindjárt, mert be kell fejeznem a szántást. De ha visszajössz délután háromkor, szívesen állok elibe.

Így is lett.

Adott időre visszament az állat. Hát látja, hogy az ember tüzet rakott, fortyog valami az üstjében.

– Nos, kezdhethük, pajtás? – kérdezte karmait meresztgetve az állatok királya.

– Úgy ám – kiáltotta el magát az ember, miközben lekapta az üstöt a tűzről –, Allah, segíts!

Azzal zutty, a forró enyvet az oroszlán nyakába zúdította.

Rohant a szerencsétlen pária, akárha a pokol tüzével a hátán. Csillagokat látott. Úgy üvöltött fájdalomában, mint akit elevenen nyúznak, nem felejtve dicsőséges Allah nevét. Kérdezte is a többi társ, mi a fészkes fene lelte. Mikor elmondta, megegyeztek abban, hogy bosszút állnak.

Nemsokára látta ám a fa alatti árnyékban pőfékelő ember, hogy fut feléje egy egész falka habzó szájú fenevad. Látta azt is nyomban, hogy fele sem tréfa. Elvitte a viccet az ördög valamely boldogabb országba, fölpattant hát, s usgyi fel a fa tetejére.

Tanakodtak a dúvadak, mit tegyenek, s gyorsan ki is sütötték. A leforrázott oroszlán odaállt az ágak alá, jól megvetette a lábát. A hátára felpattant a másík, annak a hátára a harmadik és így tovább. Már majdnem elérték az embert, aki fent reszketett, mint a nyárfalevél, hogy csakhamar teli torokból újfent felkiáltson az égpre:

– Allah segíts!

Midőn ezt meghallotta, rémulten ugrott ki a többi alól a nyakába forró enyvet kapott oroszlán, s világgá szaladt, a többiek pedig egymásra estek. Összeomlottak, mint a kártyavár. Utána törött bordával nyöszörögve-morgolódva elkullogtak. A mai napig nem jut eszükbe egymás hátára állni, bár a bosszút nem felejtik.

Amikor csak tehetik, félelmetes fogaikkal, karmaikkal szerét ejtik.

Nézzünk balra, nézzünk jobbra. Mit lehet itt még mondani?

Semmit.

A KÉT BAK ÉS A FENEVAD

Volt egyszer, hol nem volt, volt két bakkecske. Az egyik jól megtermett, szépen kikerekedett, a másik inkább olyan vékony csontú, véznább fajta.

48 Az előző folyton hetvenkedett, kérkedett az erejével, szépségével, míg az utóbbi csak hallgatott. Egy jobb sorsra érdemes napon aztán korgó gyomrú éhes oroszlán toppant elébük. Természetesen a kövéren akadt meg a szeme. Mindjárt megkérdezte tőle:

– Mondd, mi az ott a fejeden?

A kecske így válaszolt.

– Az a szarvam. Vele vakarászom magam.

– És mik azok ott a szádban? – érdeklődött tovább a bestia.

– A fogaim. Velük tépem a füvet, amikor éhes vagyok.

Nem sokat teketóriázott az oroszlán, rávetette magát, megfojtotta és hamm, bekapta. Jól megette. Megnyalta bajszát, aztán elkullogott, de másnap megint megjelent, köszönt a soványka baknak, az pedig rá se hederített, csak legelészett tovább.

Közelebb ment az oroszlán.

– Hé, neked meg mi az ott a fejeden?

Emez a füle botját se mozdította változatlanul. Végül csak ennyit válaszolt egykedvűen:

– Az a szarvam, amivel az oroszlánokat tépem széjjel. Mindjárt rád rontok, elveszem a szemed világát, kiloccsantom a gyomrodát, vége ennek a semmirekellő, zsviány életednek, érted? Nem érted. Szemernyi sütnivalód, annyi nem maradt?

A fenyegető választól meghökkent a sörényes pajtás, hiszen ilyet még életében nem hallott. Kezdett is inába szállni a bátorsága.

– És mik azok ott a szádban? – érdeklődött konokul tovább, mert mégse akarta feladni egykönnyen.

– Azok bizony a beretva fogaim – hangzott a válasz. – Velük szabdallak miszlikre, téplek szét kis katonafalatkákra, hogy aztán jóízűen mind egy szálíg besorakoztassalak a hasamba trombitaszóra. Takarodj innen, pokolfajzat, ha kedves az életed! Mielőtt a szarvamra kaplak, s úgy vonszollak hegyen-völgyön át!

Látta bizony az állatok királya, hogy ennek fele se tréfa, szégyen a futás, de hasznos, mentette hát az irháját. Uzsgyi, kereket oldott, hátra se nézett. Illa berek nádak erek, árkon-bokron-tüskeváron át: meg se állt hetedhét határig. Teheránig. Ott aztán a fenekére huppant, majd fájdalmában morgolódva, nekilátott kiszedegetni a tüskéket a talpából. Talán még ma is szedegeti. És a bolhacsípéseit vakarássza.

Mindegy, közelebe nem merészkedett többé a vézna kecske birodalmának. Fuss el véle!